

Yaşıyoruz Şu Dünyada...

Nasıl yaşadığımızı bilmeden. Zaman kolumuzdan tutmuş, dermansız bir hasta gibi sürüklüyor bizi ölüme doğru....

Putlaştırdığımız değerler, ruhsuz gökdelenler gibi yükseliyor virâne gönüllerimizde. Has bahçemizdeki güller teker teker solarken, ne halde olduğumuzu anlayamıyoruz, tanıyamıyoruz kendimizi...Ve tanıyamıyoruz âlemlerin Rabbi olan Allahımızı. Sözlerimiz ve gönüllerimiz kayboluyor boşluklarda...

Akşam olur güneş batarken, sadece güneş değildir mağlup olan. Zaman kurduğu pusuda eritir insanoğlunu. İnsan bu, sadece zamana yenilmez! Bazen gaflet örümcek ağı gibi kuşatıverir dört bir yanımızı, unutuveririz "Kâlû Belâ" yı, unutuveririz tüm mahlûkatın gideceği en son noktayı.

Ehl-i hâl uyarıyor, vakit yakın! diyor. Hem de o kadar yakın ki!

Zamanı değildir artık hesapların kitapların, zamanı değildir artık eski kırgınlıkların.

Her şey yok iken, O hep iken, yerde O, gökte O iken ve dönüş O'na iken, vakit secde vaktidir, vakit kutlu sevdâlara yelken açma vaktidir ve vakit geceleri ve seherleri gözyaşlarıyla ihyâ etme vaktidir. Vakıt, imânı kurtarma vaktidir.

Ey bizleri yoktan var eden, varlığından haberdâr eden, kokuşmuş bir su parçasından yaratılmışların en şerefli insan suretinde yaratan, bize el veren, ayak veren, bütün âzâlarımıza tam kılıp, akıl veren gönül veren Allah'ımız. Bir ananın evlâdına göstermiş olduğu şefkat ve merhametten biz kullarına daha fazlasını göstererek Kendisine iman nimetini bahşeden ve "Ey iman edenler! İman ediniz"1 buyurarak bizleri uyaran Yüce Rabbimiz. Hamdimiz Sana'dır, şükrümüz Sana. Yine, âlemlere rahmet olarak gönderilen, "Habîbim" diye vafettiğin, iki cihan güneşi, server-i asfiyâ, Muhammed Mustafa'ya (s.a.v.) ümmet kılan Rabbimiz. Salât ü selâm, her türlü ihtiram, âlemlerin serveri Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemedir.

İlâhî Yâ Rabbi! Güneşin doğuşunda, Ay'ın batışında, rüzgarların hûû, hûû diyerek esişinde Sen varsın. Geceler gündüzleri kovalarken, Ay ve Güneş etrafında pervâneler gibi dönerken, yıldızlar gökyüzünde birbiriyle yarışır, zaman su gibi akıp giderken, düşün ey nefsim! zamanın ömründen alıp gittiğini, en kıymetli sermayeni tükettiğini ve seni bir adım daha kabre yaklaştırdığını bir düşün. Kır Şeytan'ın ve nefsinin prangalarını, günahlarından ve isyanlarından pişman olup tevbe ederek dön Rabbine, koy başını Rabbi'nin kapısına. Fırsat kuşunu uçurma. Çünkü o kapı, ret kapısı değildir. O kapı sevgi kapısıdır, şefkat kapısıdır, merhamet kapısıdır. O kapı Rabbi'nin kapısıdır ey nefsim!

“Allah hiç kimsenin göğsünde iki kalp yaratmamıştır.”², Rabbimizin sevgisi ile dünya sevgisi aynı kalpte bulunmaz ey nefsim. Efendimiz (s.a.v.); “Bütün zevkleri kökünden yok eden ölümü çokça hatırlayınız!”³, “Akıllı kimse, kendisini hesaba çekip ölüm için hazırlanan kimsedir”⁴ buyurur. Dünya sevgisinin kalbimizde yer etmemesi için ölümü çok düşünmeliyiz. Bütün nefsânî zevkleri kökünden yok eden ölümü düşüneceğiz. Nasıl öleceğimizi, kabre nasıl konulacağımızı, Münker ve Nekir’in sorularına nasıl cevap vereceğimizi, mahşere ne halde götürüleceğimizi, mizanda günahımızın mı sevabımızın mı ağır geleceğini düşüneceğiz. “Kendisinden kaçtığınız ölüme mutlaka yakalanacaksınız”⁵ ve “Her nefis ölümü tadacaktır”.⁶

Ey nefsim! Ey dünyada mağrur olarak gezen nefsim! Sen de bir gün ölüm hastalığına yakalanacak, teslim-i rûh edeceksin. Tek tek gidenler gibi sen de bir gün bu dünyayı terkedip tek gideceksin. Bu dünyaya gelen ölür, ölüm acısını görür, senin de başına gelir, yalın ayak, başı açık ne müşkildir hâlim o vakit Yâ Rabbi!

Nice nice kaçarsan da, deniz deryâ geçersen de, kanat takıp uçarsan da ölüm bir gün seni mutlaka bulur ey nefsim! Ömür sermayeni gaflet içerisinde tüketip gittin. Gönül meşalen sönmek üzere, gücün kuvvetin kesilmiş, gözlerin canlılığını yitirmiş, rengin benzin sapsarı, ter içerisinde. Bak! o zor anı, sekerât anını yaşıyorsun. Dünya ile irtibatın kesiliyor, Azrâil (a.s.) başının ucunda, ruhun sadrında...

Heyhât ki heyhât, düşün de bir sor kendine, ölüm için hazır mısın? Bu dünyanın âhirine dönmek için hazır mısın? Gel ey nefsim! Düşün, zor suallere cevap ara, yarın girince mezara, suallere hazır mısın nefsim!

Gönül meşalen söndü, benzin soldu. Emaneti sahibine teslim ettin. Dünya libaslarını üzerinden birer birer çıkarıyorlar. Artık ebedî âlem hazırlıkların başladı. Selân verildi, guslün için suyun ısıtıldı. Cenaze namazın kılındı, son durağın için omuzlardasın. Son durağa, mezarlığa, senin için açılmış kabrine götürülürsün. Kabrinin başındasın ve yavaşça kabrine yerleştirdin, üstü ne toprak örtüldü.

Heyhât! Karanlıklar ülkesinin malı oldun artık. Güneş bir daha üzerine doğmayacak. Dünya da iken geziyordun, eğleniyordun. Çeşit çeşit nimetleri yiyip içiyordun. Şimdi ise kurtlar seni yiyecek ve sen buna karşı koyamayacaksın.

Yâ Rabbi! Nola hâlim benim kabre vardığım gece, iyi olmazsa amelim kabre vardığım gece. Ya Rabbi! Eşimden, yoldaşımdan, aklım alma başımdan kabre vardığım gece.

Bu dünyaya niçin geldin, ne amel kıldın? derse Rabbim, ben ne cevap vereyim? Şimdi huzuruma ne yüzle geldin? derse Mevlâm, ben ne cevap vereyim?

Kabir, ya Cennet bahçelerinden bir bahçe, yahut Cehennem çukurlarından bir çukur. Kabrimizi Cennet bahçelerinden bir bahçe eyle Yâ Rabbi! Cehennem çukurlarından bir çukur eyleme. Münker Nekir suallerin âsân eyle. Mahşerde tere batırma, mizanda günahımız ağır getirme. Sırttan yıldırım gibi geçenlerden ve sevdikleriyle beraber Efendimiz'in (s.a.v.) Livâü'l-Hamd sancağı altında cem olan kullarından eyle.

İlâhî Yâ Rabbi! Son asrın ümmetiyiz, zor asrın ümmetiyiz. İman kor ateş hâlini almış, tutarsak elimizi yakıyor, atarsak imanımızdan oluyoruz. Rahmet deryanda bir katreyiz, dizlerimiz yerde gönüllerimiz Sen'dedir Yâ Rabbi. Şuna inanıyoruz ki Sen, Sana açılan elleri boş çevirmezsin, Sen bizim Rabbimizsin. Bizleri affet, günahlarımızı bağışla.

Dipnotlar

1. Nisâ sûresi, 4/136.

2. Ahzab sûresi, 33/4.

3. Tirmizî, Kıyâmet, 26.

4. Tirmizî, Kıyamet 25; İbni Mace, Zühd 31.

5. Cum'a sûresi, 62/8

6. Ankebut sûresi, 29/57

Bu kadar yaş hebâ oldu

Düşündükçe gözüm doldu

Pây-i tahtı düşman aldı

Mavzerini sıktın nefis.

Amelime riyâ katar

Ahlaklarım beter beter

Aklım anın sözün tutar

Zincirini taktın nefis.

İsteddiği yere çeker

Mânevi evlerim yıkar

Bal içine zehir döker

Masiyete çektin nefis.

Hak'dan da hayâ etmedin

Dost buyruğuna gitmedin

Sülûk'de adım atmadın

Döşlerime çıktın nefis.

El gördülük yaptın amel

Buzdan kurmuş idin temel

Şöhret ile olmaz kemal

Evlerimi yıktın nefis.

İhvana göründün güzel

Dedin, "kardeşlerim düzel"

Kendi bağıın oldu gazel

Bir çizgi ile yaktın nefis.

Amelin dünyaya alet

Bütün bildiklerin galat

Aşk ile getirmen Salat

Bellerimi büktün nefis.

Çok tuzağı, geçemedim

Bir aynımı açamadım

Kanat urup uçamadım

Zindanlara tıktın nefis.

Huzurda yüzlerim kara

Dışım iyi içim yara

Yüzüm yok gitmeye Pîr'e

Yar aşağı attın nefis.

Âli meclise çok vardın

Ben bilirim neler gördün

O meclisde, “yapmam” dedin

Haramlara baktın nefis.

Fenâ ahlak bütün bende

Ayıp, der saklarım canda

Ağularlar bizi günde

Zehirini döktün nefis.

Mahcubum hep yârenlerden

Bize sual soranlardan

Geri kaldım erenlerden

Burnum yere soktun nefis.

Kalbimi aklımdan aldı

Köklerime sular saldı

Gönül arsasını buldu

Mikropları ektin nefis.

Geri dön, gel eyle gayret

Kalemdâr'a şifâ sohbet

Teveccüh buyursa, Hazret

Bu sözümde korktun nefis.

Yahyalılı Hacı Hasan Efendi (k.s.)